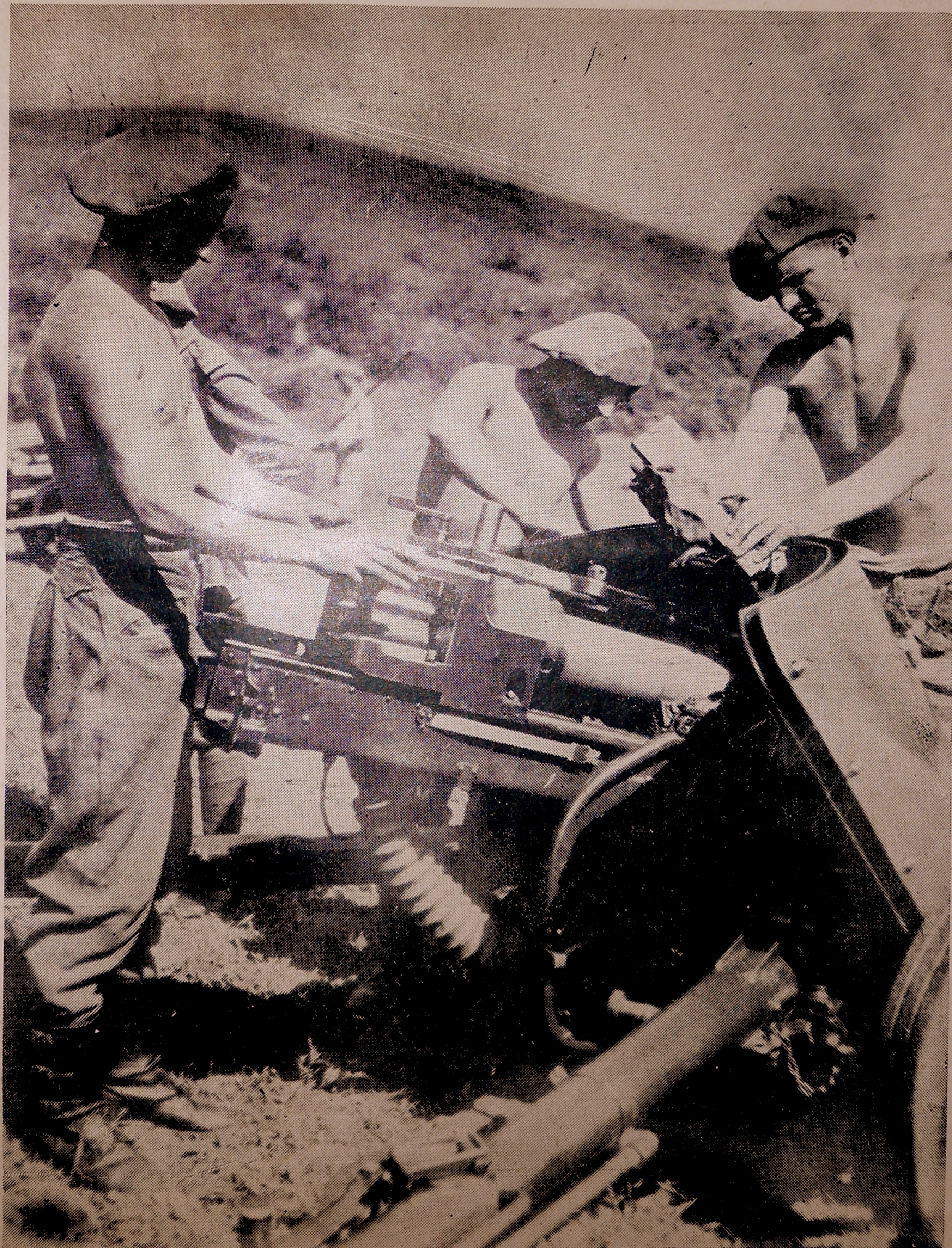
SENTINELA

ANUL IV, Nr. 40
3 Octomvrie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

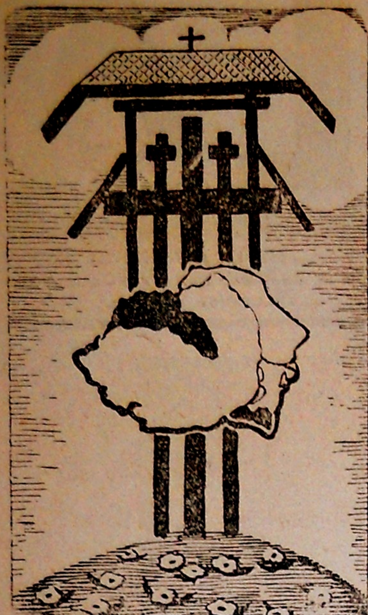
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62.

IN CUBAN OSTAŞII ROMÂNI STAU DÂRJI LA DATORIE

Ultimele comunicate de pe front ne-au adus noui veşti despre eroismul trupelor româneşti dela capul de pod din Cuban. Deşi bolşevicii au căutat cu disperare să pună mâna pe această importantă poziţie, aruncând în luptă zeci de divizii de infanterie şi mii de care blindate şi avioane, n'au reuşit să spargă frontul româno-german. Mereu la datorie, cu armele gata de luptă, aşa cum au fost dela începutul războiului, dorobanţii români, în sfântă frăţie de arme cu bravii ostaşi germani, luptă pe vieaţă şi pe moarte pentru stăvilirea hoardelor asiatice. Ei ştiu că numai prin biruinţă asupra duşmanilor va putea Neamul Românesc unit să se înalţe liber între hotarele străbune.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Armata Țării

E mândria noastră de fiecare clipă. Primenită cu suflul patriotic al Mareșalului Antonescu, a sfărâmat puhoiul ce vroia să ne sugrume libertatea și liniștea, începând dela Prut și până unde se întind câmpiile pustii din inima Rusiei. Pretutindeni viteaza noastră armată a fost pe prima linie a marilor bătălii, știind să corespundă celor mai grele situații create de războiul modern. Acolo unde glonțul sau obuzul n'au putut să spargă brâul de oțel al fortificațiilor dușmane, acestea s'au prăbușit în fața piepturilor mai puternice, ale ostașilor noștri. Atâtea clipe de mari nădejdi în viitorul de aur al țării noastre, ne-au adus brațele încordate zi și noapte pe paturile armelor, pentru apărarea granițelor și-a sufletului românesc, manifestat în toate comorile care ne'ncântă privirile. Armata Țării, pe care Mareșalul Antonescu, a prezentat-o în lupta de desrobire a drepturilor strămoșești, într'o luptă pe care n'am dorit-o niciodată, dar pe care am știut s'o purtăm cu toată mândria milenară, ne-a ridicat în ochii lumii ca pe un popor care știe ce vrea și care nu se lasă niciodată încălcat.

Vitejia ostașului român din acest războiu a făcut înconjurul lumii, iar eroica rezistență din Cuban unde s'au prăbușit armate întregi sovietice, i-a adus elogiul puternicilor noștri aliați.

Dela infanteristul dârz, curajos, mereu în linia I-a, care începe drumul luminos al victoriei, dela artileristul, geniștul și cavaleristul român — viteaz între viteji — și până la tânărul și entuziastul aviator, totul a mers ca o mașinărie de ceasornic. Cu încrederea pe care am avut-o întotdeauna în Armata Țării, în viteaza noastră armată, care nu s'a desmințit o clipă, putem să sperăm că 'ntr'un viitor apropiat ne vom regăsi iarăși în vechile noastre hotare, pentru care întotdeauna s'au jertfit secole întregi generațiile de martiri ai românismului.

CONSTANTIN SALCIA

Cascada svonurilor

Șoapta este veche de când e lumea, fiindcă ea ține de ființa omenească, cu toate scăderile pe care le are fiecare dintre muritori. Copleșiți de unele evenimente, oamenii își șoptesc între ei îngrijorările și spaima ce le frământă sufletele.

Așa e firea omului, să se plângă de temeri închipuite, care atunci când se referă numai la el, n'au nimic grav și supărător. Dar sunt șoapte și svonuri care înfloresc mai ales în vremea războaielor, când cei săraci cu duhul și lipsiți de orice sentiment național, nu văd decât înfrângeri și primejdii de neînvins.

Că le văd numai pentru ei tot n'ar fi nimic, tot n'ar fi de condamnat acești fricoși cu înfățișare de om. Ei, însă, transmit semenilor produsul bolnav al lașității lor pe calea șoaptelor și svonurilor, producând, astfel, neîncrederea în viitorul Patriei și umbrind amintirea celor care luptă pentru biruința Neamului.

Lașii nu se tem numai de războiu, ci de orice adiere din afară ce li se pare că le-ar putea tulbura traiul dinainte. Ei nu sunt și nici nu pot fi numiți oameni, pentrucă un adevărat bărbat nu se teme de nimic ci, dimpotrivă, înfruntă cu curaj și seninătate toate primejdiile care-i stau în cale.

Lupta este semnul nobil al onoarei și bărbăției, care cinstește ființa noastră pământească și trecătoare. Cei lași și fricoși nu au aceste sentimente și calități, pentrucă ei nu numai că nu acceptă lupta, dar cârtesc împotriva celor care o socotesc singura cale demnă de urmat în vieață.

Ei nu știu că amintirea luptătorilor și-a eroilor trăiește în veșnicie, pe când numele lor — al lașilor și fricoșilor — dispare repede însoțit de scârbă și dispreț.

Totuși, lașii nu se sfiesc de aceste dezaprobări ale semenilor și își continuă opera lor criminală de a sădi viermele neîncrederii în sufletul celor cinstiți și de bună credință. Lipsiți de orice sentiment de răspundere și dragoste de țară, acești eterni ciocli ai societății, care cer totul, dar nu consimt să dea nimic pentru viitorul Neamului, ei predică zilnic cele mai de necrezut svonuri, vestind întâmplări care n'au să se producă niciodată, uitând cu bună știință răul pe care-l fac Patriei lor, angajată într'unul dintre cele mai hotărîtoare conflicte din câte a cunoscut omenirea.

Luptă întreaga Nație pe vieață și moarte ca să-și apere hotarele mereu amenințate dela răsărit și când momentul cere tuturor fiilor săi răbdare și disciplină națională, lașii și fricoșii vântură pretutindeni duhul nefast al înfrângerii, când nimic nu s'a schimbat în rău pe frontul împotriva bolșevismului, cum se va vedea curând.

Este de subliniat, însă, faptul deosebit de glăsuitor că, din tagma alarmiștilor care nu văd decât negru în fața ochilor, nu fac parte țăranii noștri, ai căror fii au luptat și luptă atât de eroic pe front, și nici majoritatea celorlalți fii ai Patriei, ci o parte dintre cei îmbuibați și înstrăinații de Neam, care se tem că își vor pierde binefacerile de care se bucură astăzi.

Iși tem pielea și averea, când, dacă ar fi mai conștienți și iubitori de Neam, ar făcea și contribui cu bunurile lor pentru victoria de mâine, semnând sume de bani pentru înzestrarea armatei și întreținerea orfanilor de războiu.

Dar ei nu dau aproape nimic pentru nevoile naționale, fiind însă foarte darnici, cu svonurile cele mai nemernice, ca și sufletul celor care le răspândesc.

Fricoșii sunt primii alarmiști, cei mai de disprețuit, findcă cine nu stă drept și curajos în fața vieții, nu merită altă prețuire din partea întregei Nații, care-și continuă nestingherită de nimic lupta sa dreaptă pentru reîntregirea sfintelor sale hotare, convinsă fiind că dreptatea nu poate fi învinsă de nicio putere de pe pământ.

De aceea, oricine este dator, atunci când întâlnește un laș, să-i înfunde gura cu tot disprețul său și să-l dea pe seama autorităților, care au mijloace legale pentru pedepsirea lor în mod exemplar.

Nația întreagă îi declară trădători pe acești dușmani ai săi, pentru care nicio pedeapsă nu este deajuns, față de răul pe care-l predică zilnic.

Cât despre ceilalți predicatori ai defetismului și svonurilor, ei vor fi demascați pe rând, fiindcă printre alarmiști, în afară de lași și fricoși, se mai găsesc și alți numeroși suspecți, care trebue să fie arătați cu degetul și înfierați spre a stăvili opera lor antipatriotică.

ION I. POGANA

LIMBUTUL,

purtătorul de zvonuri...

La castelul dela Ciucea

La castelul dela Ciucea,
In tăcerea înserării,
Mâini păgâne smuls-au crucea,
La castelul dela Ciucea,
Unde doarme bardul țării.
Plânge fără de 'ncetare
Crișul, prin pădurea moartă.
Codrul e lipsit de soare,
Moți cu cercuri și ciubare
Iar cerșesc din poartă 'n poartă...
Zi de sfântă libertate,
Te așteaptă iar țăranii,
Doar în șoaptă mai străbate
Glas îndurerat de frate,
Ca să n'audă dușmanii.
La castelul dela Ciucea,
Azi benchetuesc străinii
Mâini profane smuls-au crucea,
La castelul dela Ciucea,
Cresc în voie mărăcinii
Lacrimi, jale, umilință.
Gem în temniță martirii
Dar așteaptă cu credință,
Sfântă zi de biruință.
Ziua mare-a desrobirii...
Intr'o noapte, luna plină
Când a luminat brădetul
In cunună de lumină,
La castelul în ruină,
S'a trezit din somn poetul.
Și, văzând numai ocară,
Lira și-a luat-o 'n mână
Și-a 'nceput să cânte iară
„Cântecele fără țară“,
Toată patima română
I-au răspuns din munți ciobanii
Și, prin glas de tulnic, Moții,
Prins-au arma căpitanii,
Surtucarii și țăranii,
Credincioșii și preoții.
Jură neamul răsbunare
Dela Bug în Maramureș,
Dela Tisa pân' la mare,
Pentru nouăle hotare,
Va porni mărețul iureș
La castelul dela Ciucea,
Tot mai dârz s'aude glasul,
Mâini dușmane smuls-au crucea,
Plânge bardul dela Ciucea,
Așteptând să bată ceasul...

JUSTIN ILIEȘU

O nouă manevră bolșevică:

„Orientarea spre Biserică“

Forțele germane, având în permanență inițiativa acțiunilor, a impus forțelor sovietice o luptă de măcinare care s'a soldat cu pierderi mari și sângeroase pentru bolșevici.

Cucerirea unor orașe distruse, nu poate compensa nici pe departe pierderile uriașe suferite de bolșevici și nici nu influențează cu nimic mersul operațiunilor germane care urmăresc măcinarea valurilor bolșevice de infanteriști și tancuri, care se străduesc din cursul lunei Iulie să străpungă frontul german.

Crearea unui al doilea front, care să determine înaltul comandament german să disloce 40—50 divizii de pe frontul răsăritean pentru a le duce în altă parte, ar fi dus poate la subțierea liniilor defensive germane, și deci la străpungerea lor de către forțele sovietice. Acest lucru nu s'a produs, sporind îngrijorarea Moscovei și mai ales descurajarea poporului rus care nu mai poate crede în îndemnurile lui Stalin.

Prin sate, prin orașe, prin fabrici și ateliere, populația civilă a început să murmure și să protesteze sgomotos.

Pus în fața realităților, Mareșalul Stalin, născocitorul atâtor năstrușnice planuri pentru amuțirea populației sătulă de războiu și încurajarea armatei, a scos din cutie o nouă surpriză, după aceea a disolvării Kominternului, aceea a orientării spre biserică.

Această manevră de ultimă oră a fost lansată de „Mareșalul Stalin“, cu scopul de a se apropia de punctul de vedere al națiunilor occidentale și a spulbera desnădejdea poporului rus.

Când spectrul foametei se arată tot mai amenințător peste sufletele răvășite ale armatei de muncitori — femei și copii — președintele sovietului suprem a găsit necesar convocarea unei adunări episcopale pentru alegerea Patriarhului Moscovei și al întregei Rusii.

Iată ce le lipsea bolșevicilor în aceste momente grele: un patriarh! Formula aceasta lasă să se întrevadă cât de încordate sunt spiritele în Rusia Sovietică și cât de îngrijorătoare este situația.

Cum va putea oare tânăra generație bolșevică, crescută în spirit comunist, aceea generație care se întrecea la ordinul comisarilor poporului să arunce cu pietre în D-zeu, să îngenunche la ordinul lui Stalin în acele lăcașuri de închinăciune pe care până ieri le-au transformat în tribune politice și case de împerecheri amoroase.

Unde sunt zecile de mii de preoți care au sfârșit atât de tragic în altare sau în gropi comune?

Va putea oare înmlădia și îmblânzi sufletul tineretului comunist, patriarhul Moscovei secondat în toate acțiunile de blândul Molotov, de seminaristul Stalin?

Iată ce nu se va putea întâmpla niciodată, căci niciodată căpeteniile bolșevice nu vor încerca să forțeze sufletul tineretului prins puternic în vâltoarea urii față de Dumnezeu și hărțuit mereu de spiritul diabolic al iudaismului.

„Orientarea spre biserică“, este cea mai grosolană manevră și cea mai năstrușnică farsă din câte s'au consumat în Rusia bolșevică.

Locot. rez. AR. GHEORGHIȚESCU

Trei ani dela semnarea Pactului Tripartit

Posturile noastre de radio au comemorat în ziua de 27 Septemvrie, împlinirea a trei ani dela semnarea Pactului Tripartit.

La ora 9.40 postul București a transmis următorul mesagiu:

Azi se împlinesc trei ani dela semnarea Pactului Tripartit de către Marele Reich German, Italia și Japonia.

Excelența sa d-l von Ribbentrop, Ministrul de Afaceri Străine al Marelui Reich German, Ducele Mussolini și Ministrul de Externe al Japoniei, au rostit cu acest prilej cuvântări în care au arătat sensul acestui pact creat pentru o ordine nouă și pace durabilă în lume.

Funcțiunea îndeplinită de Pactul Tripartit pentru ordinea europeană și pentru popoarele aderente ca și pentru apărarea Europei împotriva comunismului și a prăbușirii au fost puse în lumină cu acest prilej.

România a aderat la Pactul Tripartit în toamna anului 1940, prin semnătura Mareșalului Antonescu, care a angajat România în acest Pact de unitate și de ordine în fața primejdiilor.

Poporul Român a făcut de atunci tot ceea ce legile de onoare și datoriile față de noi înșine au cerut, iar soldatul Român s'a bătut și se bate pentru un viitor sigur al Patriei noastre.

Comemorând împlinirea a teri ani dela semnarea Pactului Tirpartit în România, vorbește d-l prof. Mihai Antonescu, Vicepreședintele Consiliului de Miniștri și Ministrul de Afaceri Străine al României, aducând un mesaj asupra semnificației zilei de azi, așa cum au adus toți miniștri de afaceri străine a țărilor aderente Pactului Tirpartit, chemați să spună cuvântul lor asupra acestei împrejurări.

Cuvântul d-lui Prof. Mihai Antonescu

„Marele Reich German a închinat azi, prin cuvântarea Excelenței Sale d-lui von Ribbentrop, o amplă considerare a Pactului Tripartit din 27 Septemvrie.

Este prin urmare nefolositor să reluăm principiile de ordin mondial sau considerațiile politice generale, înfățișate de Ministrul Afacerilor Străine al Reichului, mărginindu-ne să invocăm sensul adeziunii României la acest Pact.

In 1940, România se găsea — în răscrucea sa de destine europene, de invazii și imperialisme — singură, părăsită, neînțeleasă.

O națiune, care n'a disprețuit niciodată legile istoriei, și a slujit istoria;

Un pământ, care era sinteza seculară, a două mii de ani de suferințe românești și care exprimă, prin însăși unitatea lui naturală, o funcțiune europeană de echilibru, împlinind, în acelaș timp de veacuri, aspra sarcină a teritoriilor de margine ale Europei;

Un stat, care nu aspira atunci decât la o conservare demnă și dreaptă a independenței naționale, înfruntând toate vicisitudinile, — au fost supuse atunci celei mai grave erori istorice și celei mai nedrepte părăsiri și loviri.

Fără nicio provocare, fără nicio justificare și împotriva unor obligații formal asumate la 9 Februarie 1929 și 3 Iulie 1933, Guvernul Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice a ocupat atunci Basarabia, Bucovina și regiunea Herța a Moldovei noastre.

In tragica noastră izolare, năvălirea teritoriilor din răsărit a făcut ca Neamul Românesc să-și piardă atunci și alte granițe, a căror cauzalitate trebue aflată în imposibilitatea de apărare față de agresiunea din răsărit fără ca să primejduim toată existența noastră națională, sud-estul și echilibrul însuși al Europei.

Popor latin, formând aripa din răsărit a acestei bătrâne rase, care a dat civilizației atâtea așezări de glorie, noi nu puteam totuși — fără a ne trăda trecutul și a ne primejdui viitorul — să renunțăm la funcțiunea noastră de viață la misiunea noastră de civilizație în această regiune europeană, dar mai ales nu putem abdica dela dreptul de existență națională, care este sensul vieții fiecăruia dintre români.

Singuri, părăsiți, loviți, în 1940 — generația de azi, Mareșalul Antonescu și noi toți, cei care purtăm răspunderile destinului românesc, nu puteam sta cu brațele pe piept, atunci când milioane de români cădeau în robie străină, ca să așteptăm ceasul când ființa noastră națională ar fi fost stinsă de invazie, pământul nostru — pământ pentru care au murit Voievozii și au luptat Regii — să înceteze de a mai fi pământ al Europei, al istoriei și al onoarei sale.

Fiindcă avem conștiința că aci, în Arcul Carpatic, în Marea Neagră și la Dunăre, mărunți și sobri, noi suntem o punte de reazim a bătrânelor instituții ale civilizației, ai cărei gardieni suntem la Gurile Dunării.

Noi nu trăim numai pentru noi, oricât este de legitim ca un popor să aspire a-și stăpâni propriul său destin; dar noi trăim și pentru a împlini un rost istoric, pe care l-au avut altădată Dacii și legiunile bătrânei Rome, ca și Principatele de mai târziu și Regatul: misiunea de popor de margine al Europei, care de atâtea ori a primit pe trupul lui toate dramele prin care a trecut Istoria bătrânului nostru continent.

Pământul nostru este și pământ al Europei, iar sângele pe care l-am dat dealungul veacurilor, adesea tot pentru Europa a fost, oricât de scump l-am plătit noi.

Noi nu suntem un teritoriu supus unor legi anonime de geografie universală, ci o funcțiune care explică pentru ce împotriva tuturor cotropitorilor și a tuturor imperialismelor, noi ne-am păstrat totuși, aci, ființa noastră, renăscându-ne adesea din cenușe, prin puterea noastră nebiruită de viează, ca și prin înțelegerea Europei, care a văzut adesea în pământul nostru o adevărată chee de destine europene.

Scopul adeziunii României la Pactul Tripartit

In încercarea neîndurată și nedreaptă din vara anului 1940, Mareșalul Antonescu a rezemat existența noastră națională și continuitatea istorică a rostului nostru european, pe singura putere care reprezenta, în împrejurările din 1940, un baraj împotriva expansiunii din răsărit și un element de coheziune și siguranță, prin care ordinea noastră socială să poată fi păstrată, echilibrul claselor, liniștea vieții, dreptul omului și al proprietății, să poată fi apărate.

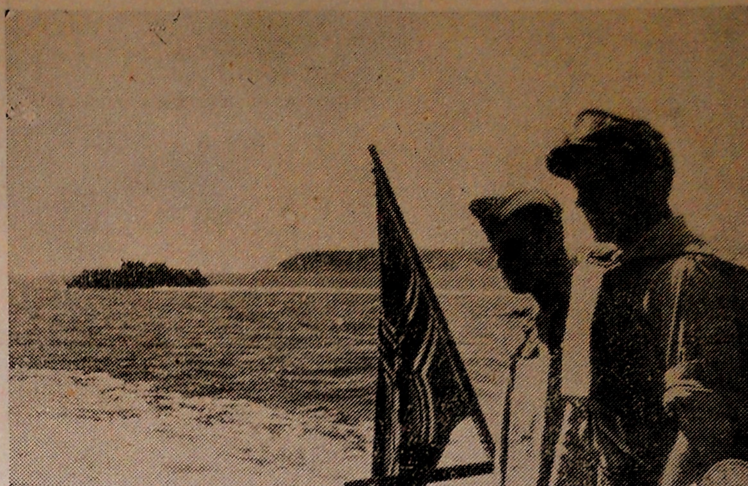
Aceasta este semnificația adeziunei României la Pactul Tripartit în împrejurările din 1940.

Fără ca să micșorez sensul acestui act, afirm că el n'a reprezentat numai o poziție de politică externă, pentrucă politică externă se cheamă alegerea intre două ipoteze istorice, o hotărîre între două posibilități de destin, pe când noi nu aveam decât una; — ci mai ales un act de conservațiune, de apărare a ordinei sociale în fața anarhiei și a prăbușirei totale, adică un adevărat act de conservațiune socială și a elementelor națiunii, fără de care continuitatea istorică nu ar putea fi pentru Statul nostru.

Cât a fost de departe gândul de a face din această adeziune un act de violență sau o luare de poziție mondială — chiar și împotriva acelora care ne făcuseră victima agresiunii lor și cărora le

(Urmare în pag. 4)

Ofițer român și german pe un bac ce aprovizionează frontul Cuban

„La Sarmisegetuza sta mândru Decebal"

Aseară, la Societatea Scriitorilor, m'am întâlnit cu un cunoscut poet ardelean de care mă leagă de mulți ani o strânsă prietenie.

— Vin dela Sarmisegetuza, îmi spuse el cu ochii scânteietori. Am văzut săpăturile și am rămas uimit de comorile descoperite. Vrednicia băieților din vara aceasta a fost răsplătită din plin. Au reușit să dea la iveală adevăratul cuib de piatră al Dacilor. Trebue, neapărat, să te duci să-l vezi. Este admirabil păstrat și pentru Ardeal înfățișează un nou document apărut tocmai la timp.

Confratele meu, după ce îmi descrise în culori sclipitoare istoricele mărturii ale leagănului dac, se despărți grăbit, ducându-se să împărtășească și altora bucuria sufletului său de poet și patriot ardelean.

In urma lui gândurile îmi rămaseră desvelite, — asemenea unor mobile vechi — peste care a suflat deodată vântul, spulberând colbul uitărilor. Fără vrere, mă trezii, murmurând, începutul unei poezii din clasele primare.

— „La Sarmisegetuza stă mândru Decebal!".

Am stins lumina și m'am apropiat de fereastra prin care luna își revărsa din plin razele tulburătoare. Gândurile mă duseră departe, deasupra lespezilor albe, scoase din taina pământului.

Și acolo, la Sarmisegetuza, ploua acum din belșug cu raze de lună, și, de sigur, umbrele strămoșilor prinseră a lua ființă.

Iată, mai mândru decât toți, chipul regelui Decebal se arată printre ruine, iar umbra lui uriașă se întinde pe glia transilvană ca o aripă proteguitoare. Regele privește cu deplină mulțumire asupra celor cari duc mai departe faima vitejiei dace. Decebal are dreptate să privească cu mândrie prin noapte, pentrucă strănepoții nu i-au făcut numele de rușine.

Acolo, pe tărîmurile răsăritului, se aud pocnete de armă și chiotele de luptă ale ostașilor români.

Virtuțile războinice minunează lumea, dovedind moștenirea viforoasă a sângelui dac. Cu avânt nepotolit ei luptă astăzi pentru reîntregirea Daciei, pentru credință și libertate...

Scriind despre descoperirile dela Sarmisegetuza, gândurile s'au îndreptat cu recunoștință la cei câțiva profesori cari au mobilizat vara aceasta pe elevi și studenți pentru a continua săpăturile. In modul acesta au dat prilej tineretului nostru să se împărtășească din poezia trecutului și țelurile veșnice ale Patriei. Mâine, când se va afla în slujba Țării, acest tineret care a frământat pământul în sudoarea soarelui de vară, ca să scoată comorile trecutului, va ști ce înseamnă să ai o nobilă obârșie, o veche istorie, o patrie înfloritoare.

Este cea mai bună școală de energie și patriotism ce se putea face tineretului țării noastre, astăzi, când trecem prin supreme încercări. Prin aceste noi relicve oamenii de știință din țările civilizate au luat cunoștință că România, deși merge pe al treilea an de războiu, totuși, nu-și uită în niciun domeniu de activitate rolul ei de factor cultural în Sud-Estul European.

Pe zi ce trece, poporul român, născut din nobilul sânge daco-roman, se dovedește tot mai mult în „Arcul carpatic", ca un neam conștient de misiunea sa civilizatoare, o sentinelă neclintită în calea năvălirilor asiatice.

„La Sarmisegetuza stă mândru Decebal, trimițându-ne prin noaptea veacurilor strașnică poruncă, să luptăm pe vieață și pe moarte, așa cum a luptat el și vitejii lui, pentru păstrarea pământului și a libertății.

I. VALERIAN

Scut și armă

Domnul sfânt să ne iubească,
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor!

Noi prin vremi ce ne'ncercară
Altă armă n'am avut
Numai dragostea de țară
Ce strămoșii ne-o lăsară,
Și pe Sfântul Domn de scut!

Dar ne-a fost destul atâta!
Fruntea sus! voi frați ai mei!
Astfel Cerul hotărît-a
Să ne'nalțe amărâta
Țară, prin puterea ei!

Mai fățiș mai fără veste
Ne-ați lovit, dușmani de voi!
Dar ce-a fost a fost poveste!
Dragostea de țară este
Și mai tare-acum în noi.

Și de cine ne-o fi teamă?
Mult a fost, să vă răbdăm,
Nebăgați de voi în seamă —
Astăzi știți voi cum ne chiamă
Dacă nu, să vă învățăm!

Numai Domnul ne iubească
Și al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor!

GEORGE COȘBUC

Artileria română în acțiune

Reprezentație pe front

O corespondență oficială, plină de peceți, anunță că Secția de Propagandă a Statului Major, va trimite băieților unui grup de bombardament una din echipele de teatru pentru front.

Corespondența a dat naștere, după cum era și de așteptat, la un lung prilej de vorbe... era prea frumos ca, pe câmpul acesta plin de zarva motoarelor deslănțuite, să răsune cântec de vioară.

Și iată, de-a-lungul cerului aleargă vestea cea bună. Băieții sunt mai emoționați ca în ziua marilor bătălii. Nu e deloc puțin lucru, ca la sute de kilometri de țară, să primești printre bombe și cisterne de bnezină, vizită de actori și mai ales de actrițe.

După ce luni de zile nu ai văzut în preajma ta decât mutrele coclite ale fetelor dela popotă, domnișoare cu educație sovietică, care își bagă degetele în supă și nu cunosc alte melodii decât „Cântecul tractoarelor“ și „Catiușa“, apariția fetelor din țară, stârnește mari bucurii.

Cei mai tineri nu se simt deloc la îndemână, unii au cules ceva flori, iar alții mai puțini romanțioși, și-au sacrificat ultimele mărci, pe câte o sticlă de rom-ersatz, să închine un pahar, când vor auzi prima melodie românească.

Din zori s'a muncit din greu pentru amenajarea sălii de spectacol. Soldații au jumulit toată verdeața săracă de pe liziera aerodromului, iar camarzii dela bateria de proiectoare au dat concurs, drăguți cum sunt întotdeauna, aducând, cu mare canon, două reflectoare uriașe.

Aseară, lumina lor crudă, mătura cerul, căutând dușmanul, astăzi vor mângâia și vor polei de-a-lungul scenei improvizate, mișcările baletului... căci, știți, va fi și balet, deaceea sunt așa de emoționați sublocotenenții din ultima promoție.

A mai rămas cortine... Ce ne facem fără cortină... ce fel de teatru e ăsta, în care nici măcar o cortină nu se găsește?

Inventivi cum sunt băieții dela aviație, au croit într'o jumătate de oră o cortină din plasele de camuflaj. E practică, arătoasă și dacă tragi cu nădejde de ea, se desface chiar cu oarecare eleganță.

Gongul sună destul de convenabil, pentru un vechiu obuz de antiaeriană. Reprezentația poate începe. Nu lipsesc nici bomboanele. Le-au adus băieții azi dimineața dela ad-ția germană.

In sfârșit, Junkersul apăru la capătul zării, evoluiază grațios și depune pe teren o încărcătură de uniforme pestrițe, de glasuri vesele, combinezoanele de sbor, bluzele de piele se amestecă cu tunicile cochete ale artistelor de front.

Toată lumea râde, fetele se miră de tot ce văd în cale, iar băieții regretă că nu au cerut de dimineață concursul vânătorilor, care să facă tumbe pe cer, în cinstea oaspeților.

Nu degeaba a muncit frizerul, nu degeaba pantalonii au stat sub saltea timp de trei nopți încheiate, ca să facă dungă. Niciodată n'au fost așa de eleganți aviatorii acestui grup îndepărtat, de atâtea ori citat pe ordinea de zi a bătăliilor. Glume se încrucișează, unii au început câte un flirt timid, alții surâd cu toți dinții. Rușii au încremenit de mirare la marginea aerodromului.

O ștafetă călare a plecat să dea de știre prin toate satele din jur, că la „Rumânski-Aerodromi“ a sosit un artist, care scoate, nici mai mult nici mai puțin, de șase iepuri, trei găini și doi pepeni cantalupi, dintr'o pălărie veche.

Peste o oră, când începe reprezentația, se omoară ciolovecii, se strivesc în picioare, ca să vadă minunea și nu mai sfârșesc să se mire de toate câte văd.

Iar când din viori, a început să ciripească ciocârlia, cu colțul mânecii, discret, un căpitan își șterge o lacrimă. Ieri a aterizat pentru a treia oară cu aparatul în flăcări și niciun mușchi nu tremură pe fața lui. Dar aici, între cântece din țară și glas duios de fată, e altceva, și el în fond nu e decât tot un om sensibil, căruia războiul i-a oțelit nervii, dar nu i-a împietrit inima.

Și spectacolul se desfășoară, timp de două ore, sala freamătă de aplauze, se cătremură de urale.

La noapte vor pleca iar la inamic, vor pluti iarăși perduți de-a-lungul cerului, buni tovarăși cu Moartea și cu Norocul. Până atunci să râdem și să ne înduioșim, căci astăseară se joacă pentru aviatori...

ST. M.

Pământ străbun

Ești plămădit cu sânge și aghiasmă,
De brațe tari, și multe, strămoșești,
Iar brazda-ți sărutată de mireasmă
Se scaldă 'n rodul muncii românești.

Te frământăm cu trudă și sudoare
De secole, prin răscoliri de plug,
Ogoru-ți negru, pârguit de soare,
Ne-a 'ndestulat cu hrănitor belșug.

Noi, neclintiți în fața suferinții,
Am stat proptiți cu pieptul pe hotar
Și te-am păzit de năvăliri cu dinții,
Prin vremi de chinuire și calvar.

Nu ne-au strivit Avarii, Goții, Hunii
Și nu ne-au smuls de-aici haini dușmani,
Că noi avem, ca rădăcini, străbunii,
Infipți adânc, de două mii de ani.

THEODOR D. CARAMAN

Trei ani dela semnarea Pactului Tripartit

(Urmare din pag. 3)

datoram prăbușirea Statului și a Neamului — o dovedește faptul că la 29 Noemvrie 1940 — câteva zile după adeziunea noastră la Pactul Tripartit în instrucțiunile date prin telegrama Nr. 76.818, ceream ministrului nostru Gafencu la Moscova să comunice:

1. Că adeziunea noastră la un Pact nu poate fi privită ca un act în contra U. R. S. S.-ului.

2. Că suntem gata și azi, ca și în trecut, a face totul pentru a normaliza raporturile noastre cu U. R. S. S.

In loc de înțelegere — deși noi o ofeream după ce pământul ne fusese răpit, după ce 4 milioane de supuși ai țării fuseseră nedrept trecuți în ocupația U. R. S. S.-ului, iar granițele celelalte ne fuseseră prăbușite și Statul amenințat — drept răspuns la voința noastră, chinuită dar onestă, de înțelegere, patru ostroave de pe Dunăre ne-au fost ocupate cu forța. In același timp, Ministrul Rusiei la București, cerea formal dreptul de control al traficului Dunării maritime prin vase rusești, până la Brăila, iar între 1 și 2 Ianuarie 1941, vasele rusești au încercat repetat să pătrundă cu forța în apele noastre tertoriale. In sfârșit, neîncetate incursiuni de aviație, între Aprilie și Iunie 1941, au fost urmate de concentrarea masivă a 30 Divizii de Infanterie, 8 Divizii de Cavalerie și 14 Brigăzi motorizate, pe linia Prutului, cu dispozitive operative, căror noi nu le puteam opune la acea epocă decât 7 Divizii.

poate să ne împiedece la reîntregirea dreaptă a pământurilor și drepturilor noastre;

După cum avem conștiința că dacă n'am fi făcut așa, am fi trădat nu numai chemările de răspundere ale conservării și conștiinței românești, nu numai legile de onoare ale istoriei și ale misiunei noastre europene, dar am fi primejduit însăși existența noastră latină și am fi lăsat să se scurgă peste trupul nostru frânt, valul, până la Bosfor și la Adriatică.

Aceasta ar fi însemnat prăbușirea popoarelor înconjurătoare, a tuturor vecinilor noștri, și a instituțiilor pe care se reazimă independența lor națională, libertatea și onoarea fiecăruia, closele, proprietatea și familia.

Am fi devenit astfel instrumentele anarhizării acestei regiuni a Europei, în loc de apărători ai ei.

Am crezut, dimpotrivă, că afirmarea dreptului de libertate și de vieață al națiunilor mici și mijlocii din această regiune și formarea unei sinteze de conștiință pentru apărarea existenței și independenței naționale de grup, reprezintă realități pentru care merită să trăiești și să lupți și fără de care vieața nu merită să fie trăită.

Acesta a fost însuși sensul voinței noastre de adeziune din 1940: Un act de conservare politică a independenței naționale, pentru noi, dar și pentru sud-estul continentului și balcani, pe care se reazimă echilibrul Europei și al lumii.

..In împrejurările grele și aspre pe care le străbate civilizația și omenirea azi, când lumile, rasele și continentele stau față în față, mobilizând pe câmpuri de bătaie geniul și bogățiile lor pentru care s'au trudit veacurile.

Noi, românii, avem conștiința că n'am făcut niciun act care să adâncească prăpastia care desparte azi pământul, și am făcut totul pentru ca — chiar prin suferința și sângele nostru — să putem apăra bazele unității europene și bătrânele instituții ale civilizației.

Europa și lumea înfățișează azi un spectacol dureros.

Propriu vorbind, nu este un războiu, ci asistăm la o adevărată dramă a civilizației noastre, după cum suntem desigur înmărmuriți în fața tragicei încercări a latinității, căreia întristătoarele evenimente din Italia i-au fost ultima fază.

Crize interioare și crize internaționale, ciocniri ideologice și grave deslănțuiri de forțe economice, stau azi față în față.

Suntem în plină deslănțuire a unui conflict de rase și de clase pe care nu l-a mai cunoscut lumea.

Europa, această bătrână insulă de tradiții, acest monument nevăzut de gândire, care a dăruit lumei vârsta de aur și a fost purtătoarea torțelor veșniciei, este azi frământată, amenințată.

Și totuși Europa trebue să trăiască!

Fără ea, desechilibrul raselor și al continentelor ar târî civilizația și lumea într'un haos de sute de ani, întorcând în rândurile noastre luptele fraticide ale Evului Mediu și barbaria sfârșitului antichității.

Suntem o generație care trăiește cel mai grav și cel mai mare destin.

De conștiința și de puterea noastră depinde dacă prăvălim în moarte sau salvăm și ridicăm spre veșnicie tezaurul forțelor spirituale și bunurile civilizației tehnice, clădite de veacuri leagănului creștin al vieții noastre europene, pentru ca să le știm merita azi.

Noi, românii, avem conștiința că am făcut totul pentru a ne împlini datoria.

Și ne păstrăm cu același realism încrederea, puterea și hotărîrea de a ne urma drumul până la capăt pentru libertate, pentru întergirea hotarelor și independența noastră; căci dacă n'am face așa, ne-am trăda legile pământului românesc și poruncile strămoșilor noștri, prăvălind temelia de vieață a acelora care trebue să ne urmeze și care trebue să stăpânească destinul românesc.

De ce am pornit lupta în Răsărit

Când la 22 Iunie 1941, armatele Marelui Reich German au pornit acțiunea în contra U. R. S. S.-ului, Mareșalul Antonescu și armata noastră au plecat alături de aceia care constituiseră singura chezășie a existenței noastre naționale împotriva acelora care ne-o primejduiseră.

Patru milioane de români așteptau ceasul acestei isbăviri, pe care singuri nu am fi putut-o dobândi niciodată, după cum n'am fi putut sta atunci cu brațele pe piept, pentru ca în liberarea pământurilor noastre și pentru onoarea noastră să lupte alții, ori câtă recunoștință le-am purta că ne-au ajutat drepturile.

Prin aceasta, pământurile Moldovei noastre au fost eliberate prin lupta începută la 22 Iunie 1941 și prin respectul ce am știut să-l dăm de atunci legilor de onoare ale războiului.

Noi avem conștiința că nu suntem un popor de răspunderi mondiale, deși nu ne lipsește răspunderea de civilizație;

Și nici unui român nu-i trece prin minte că lupta aceasta este un războiu de agresiune pe care România îl duce împotriva Marei Rusii.

Românii au simțul măsurii, după cum îl au pe acela al onoarei.

Dar cu cât un popor este mai mare, cu atât respectul său pentru legile dreptății și ale convețuirii popoarelor trebue să fie mai sacru.

Pentrucă nu poate să existe ordine internațională fără respectul independenței și teritoriilor naționale, după cum nu poate să fie liniște în lume, până când vieața internațională nu va fi din nou rezemată pe dreptul la vieață, la libertate și la onoare, al fiecăruia.

Popoarele mari pe care se reazimă civilizația lumii, au mai mult datoria să respecte acest principiu decât cele mici. Acestea din urmă însă n'ar merita nici dreptul la libertate, nici onoarea de a aparține civilizației, nici beneficiul de a trăi în comunitatea internațională, dacă și-ar face din destinul lor un simplu instrument trădător pus la dispoziția destinului altora sau ar primi ca pământul lor să fie coridor pentru interese străine și pentru propria lor desonoare.

Ne-am prins în această luptă pentru apărarea existenței noastre și a unității pământului românesc, care este legea noastră de veacuri; și avem conștiința că nicio putere și nicio lege de pe lume nu

Un conducător popular: Mareşalul Antonescu

Intr'o dimineață de August, plină de jocul luminelor și al umbrelor de fagi, un domn potrivit de statură, energic cu un mers din cale afară de sprinten pentru vârsta pe care o ghicești trecută de mult de pragul tinereții, cobora din marginea unei păduri sure, dintr'o casă mică și pietenoasă pitită în mijlocul unui cerc verde de brazi. S'ar fi părut, privindu-l că nu-l interesează nimic din jur și că întreaga lui făptură este muncită de gânduri. Totuși, când s'a pomenit în potopul florilor revărsate valuri-valuri, chiar de acolo, din coastele adumbrite ale munților, până în pietrișul alb al drumului, s'a oprit în loc, ici, colo, surprins parcă de frumusețea peisagiului Chiar atunci, o ceată de copii rumeni și bucălați treceau ca un sbor gingaș de fluturi, năpădind aleele și umplând văzduhul de bucurii. Cutele aspre din obrazul domnului cu înfățișare austeră, au pierit îndată iar în ochii lui verzi, pătrunzători, s'au aprins luminițe calde de dragoste și bunătate. Mâna lui s'a plecat să mângâie părintește capetele micuților; câtva timp, ciripitul lor s'a împreunat cu glasul lui domol și limpede, apoi, ca o fulguire purtată de vânt, ceata s'a răspândit.

In dimineața aceea Parângul își svârlise cu neastâmpărată grabă, mantia negurilor care-i apăsa umerii, înălțându-și tâmplele albe în seninul ceresc. Cerul era înalt, munții adormiți, pădurile liniștite Numai în valea potopită de vile albe, începuse să crească o larmă ușoară Mica stațiune climaterică era plină de vizitatori, roind pretutindeni, dornici de soare, de aer.

Domnul care coborîse din casa pitită în mijlocul cercului de brazi, își reluase mersul obișnuit. Se'ndreptă acum către potecile tainice și răcoroase ale codrilor Ar fi vroit, de bună seamă, să treacă neobservat, să se piardă ca și ceilalți oameni în vălmășagul drumului, un cetățean oarecare, modest liniștit S'a întâmplat însă că toți acei care și-au încrucișat pașii cu pașii lui, să tresalte să se oprească în loc, să salute și să se lumineze dintr'odată.

— „Dar bine acesta e Conducătorul nostru, a exclamat o voce. E domnul Mareșal Antonescu...".

Vestea a trecut din om în om din suflet în suflet.

— „Domnul Mareșal... Este aici... Cum, nu știai?".

Vroiau toți să-l întâlnească, să-l vadă. Copiii îl așteptau cu flori, părinții cu inimi deschise, țăranii cu pălăriile în mâini

Maresalul cobora în fiecare zi de câteva ori din marginea pădurii sure. Copiii îl înseninau. Primea flori și împărțea bomboane. Trecea printre rândurile de oameni cu mersul lui caracteristic. cu fruntea cutată de gânduri, răspundea cu afabilitate saluturilor, zâmbea.

Cum urca într'o zi drumul întortochiat tăiat în coapsa muntelui și tivit cu un gard alb de mesteacăni, un bătrân împovărat de ani și de nevoi, s'a ridicat în picioare, de pe trunchiul pe care își odihnea oasele, din obișnuință poate, dar n'a zis nimic, nici n'a făcut vreun semn Omenia și creșterea nu-l răbdau jos, înaintea domnului cu tâmplele cărunte și cu mersul sprinten. Conducătorul a făcut un semn tânărului care-l însoțea. Semn cunoscut, căci mâna lui a scos îndată o hârtie albastră...

Cineva a întrebat:

— „Știi cine a fost domnul acesta care ți-a dat banii?"

Bătrânul a răspuns fără înconjor:

— „Nu știu, domnule. ...Sunt bătrân și am coborît acum din munți"

— A fost domnul Mareșal Antonescu. moșule!. Domnul Mareșal.

Omul a înmărmurit.

— „Domnul Mareșal? Chiar dumnealui?"..

Apoi tăcut, ca și cum ar fi vroit să închidă toată întâmplarea în suflet întâmplarea frumoasă pe care o va povesti nepoților în fiecare seară până la capătul vieții lui...

Mai târziu, înaintea Mareșalului s'a ivit o femeie cu un copil în brațe.

— „Bună ziua ...E copilul dumitale?"..

Femeia a răspuns în pripă, mirată:

— Da ...E copilul meu"...

— „Mergi acasă? ...Ești de aci din sat?".

— „Nuu ...Sunt tocmai de peste deal. ...Da'am niște treburi"...

— „Dar bărbatul dumitale nu-i acasă?".

— „E pe front bărbatul meu", răspunde femeia cu întemeiată mândrie

— „Asa? ...De mult?"...

— „Păi, cam dela 'nceput. ...Da a fost și pe acasă".

— „Cum stai cu ajutorul? Il primești? Primarul vă plătește la timp?".

— „Ne plătește la timp și primim toate ajutoarele".

Maresalul s'a luminat parcă la față. Femeia îl privește uimită, nu-și poate deslipi ochii din chipul pe care știe bine că nu l-a văzut aievea niciodată, dar care i se pare totuși așa de cunoscut.

O trezește din gânduri vocea Conducătorului:

— „Uite pentru copil, ceva bani...".

Apoi a plecat. Dar, după câțiva pași s'a întors:

— „Să-ți mai dau .. Știu că ai greutăți"

Mareșalul știa Urechea lui stă veșnic aplecată către sufletul poporului. Nimeni ca el nu cunoaște sbucimul țării din aceste vremuri grele... Nimeni ca el nu înțelege mai bine frământarea unui neam care-și croește cu arma și cu cinstea destinul luminos pentru viitorul plin.

Zilele care au urmat, au fost toate de drumuri lungi prin satele și cătunele apropiate... De întâlniri cu feluriți oameni de împărțit ajutoare dar și de crâncene pedepse acolo unde oameni haini și tulburi uitaseră ce-i omenia și cinstea.

Peste o săptămână au sosit câteva vagoane cu porumb, paste făinoase și zahăr.

In mijlocul sătenilor, Conducătorul a sosit pe neașteptate...

S'au umplut toate sufletele de bucurie ochii îl priveau luminoși, zâmbitori:

— „E domnul Mareșal!... Conducătorul nostru"...

Intr'o dimineață, însă, domnul cu înfățișarea sobră a plecat din localitate. Era într'o Duminică și mulțimea sătenilor veniți să-l vadă pe „Domnul Mareșal", a fost cuprinsă de o adevărată părere de rău

LEOTIN BRUDAȘCU

Inaintare sub protecția norilor de fum artificial

PENTRU „ROMÂNIA NOUĂ"

In seara zilei de 29 Mai, o companie de infanteriști, depășește satul Moldovanskaya, și în trecere, ia dispozitivul de luptă în apărare, preluând poziția dela camarazii germani. Alături de acești flăcăi, călcăm pe locuri unde, începând cu zorii zilei, aveau să se plămădească aci acte de eroism ale acestor viteji.

Revărsatul zorilor, din memorabila zi de 30 Mai, e anunțat de salvele neîntrerupte ale artileriei și aruncătoarelor inamice. Bolșevicii pregătesc un atac în flancul drept al companiei.

Deodată răsună comanda sublocotenentului Micu. Rafalele puștilor mitraliere scandate cu tonul ceva mai gros al mitralierelor, încep secerișul în valurile bolșevicilor ce se răreau văzând cu ochii. Incepe să tragă și artileria noastră: mai bătăioasă se arată o baterie de câmp, care nu se lasă intimidată de loc de obuzele grele inamice.

Tirul precis al salvelor și rafalelor de mitraliere a retezat foarte curând avântul puținilor bolșevici rămași în vieață, care nu știu cum să se retragă mai repede.

După o zi de lupte încordate, noaptea mult dorită își întinde întunericul pe câmpul frământat de atâtea explozii de bombe si semănat cu leșuri de bolșevici.

Dimineața zilei de 31 Mai, ne aduce surpriza aviației sovietice, care sboară mitraliind și bombardând fără răgaz tranșeele și postul de comandă.

Atacurile neîncetate ale bolșevicilor se sfărâmă toate însă de zidul luptătorilor români, tot mai îndârjiți.

Ziua de 1 Iunie este mohorâtă, nori mari și negri se îngrămădesc pe bolta cerească, prevestind un uragan apropiat.

Proiectilele bolșevice devin din ce în ce mai dese și trasoarele infanteriei vrăjmașe tot mai îndrăznețe. La un moment dat apar și tancuri, împroșcând pretutindeni foc.

Tunarii însă și-au pus în joc toată măestria armei lor și tancurile, trei la număr, au fost nimicite pe rând. Unul din tancuri ia foc, transformându-se într'o imensă vâlvătaie de flăcări și bolșevicii din echipaj sar afară, fugind zăpăciți cu hainele cuprinse de flăcări.

Altul, mai puțin avariat, străpunge liniile către postul de comandă și e capturat de grupa caporalului Stoica Radu.

In ziua de 2 Iunie, bolșevicii atacă disperați cu forțe puternice flancul stâng al companiei, încercând să facă o mișcare de învăluire.

In acest timp postul de comandă e ținut sub foc continuu și neobișnuit de puternic Nu au avut timp însă să se bucure de terenul câștigat, întru cât un contraatac îndrăzneț din partea noastră i-a pus pe fugă, respingându-i până la vechea lor bază de plecare.

A fost aceasta o zi de grele încercări, o zi de mare glorie și vitejie pentru companie.

Odată cu căderea serii vine în mijlocul ostașilor comandantul batalionului, care împarte tuturor laude și cuvinte de îmbărbătare

Toate tragerile de artilerie și brandturi inamice, intensificate mult în zorii zilei de 3 Iunie, sunt iar semnul unui atac bolșevic.

Artileria noastră trage din răsputeri. trage peste tot, cu o precizie uimitoare Inamicul însă nu poate fi oprit. Sovieticii atacă în număr covârșitor. Puhoiul se apropie necruțător. Vijelia crește tot mai mult, pământul se cutremură, iar proiectilele explodează infernal în toate părțile, aruncând peste adăposturi: schije, crengi de salcâm și bulgări de pământ. Ostașii nu se mai văd dela o groapă la alta.

Plutonul subofițerului Mincan devine stâncă de piatră, peste care tăvălugul bolșevic nu poate trece. Grupa de mitraliere a caporalului Ilariu, dată în sprijinul acestui pluton, trage tot timpul în plin trage aproape întreg stocul de munițiuni, când un proiectil căzut în apropiere, distruge afetul și omoară servanții principali.

In urma acestei situații, caporalul Ilariu prinde mitraliera în brațele lui tinere, vânjoase și sprijinind-o pe un camarad, trage până la ultimul glonte.

Au rămas toți neclintiți la locurile lor, aruncând ultima grenadă, strângând la piept ultimele resturi de armament ce le-au mai rămas, cu sufletul împăcat că și-au făcut datoria și că n'au rămas cu nimic datori Patriei.

Au dat cu toții suprema jertfă sub faldurile tricolorului românesc, cu gândul cald la Patria lor îndepărtată.

Lupta a continuat fără răgaz pe vieață și pe moarte.

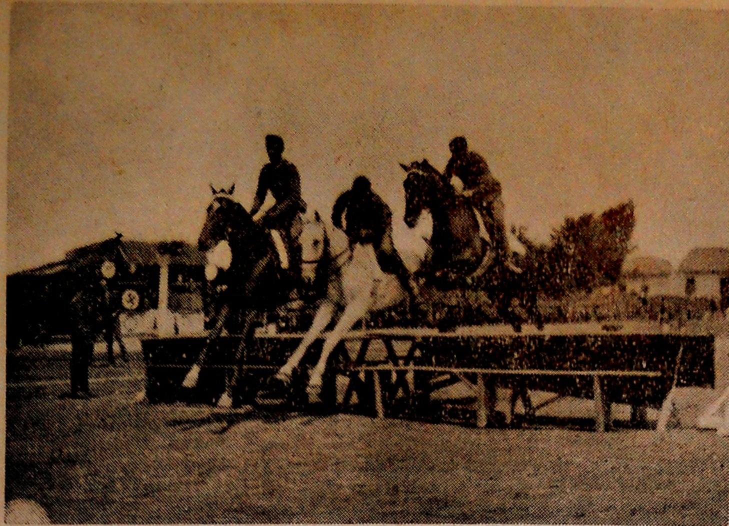
Glasul sublocotenentului Micu, e isvor continuu de îmbărbătare, balsam de noi puteri. Un ultim efort, un contra-atac vijelios, câteva salturi voinicești de acrobați, o încleștare la baionetă și inamicul este respins, lăsând pe câmp alte mormane de cadavre.

A doua zi, 4 Iunie, nu se mai arată niciun fel de activitate la inamic. Se vede că le-a trecut pofta de a mai încerca vre o nouă aventură. Au renunțat să mai lupte.

Și compania a rămas neclintită pe poziția ei.

CONST. NICULESCU-VÂLCEA

Pe frontul Cubanului la un concurs organizat de ostașii români

Frăția de arme româno-germană

LA CAPUL DE POD CUBAN

E o noapte frumoasă de sfârșit de Aprilie. Culcați pe țeava mitralierelor, pândarii noștri așteaptă. De departe se aude un fâșâit suspect. Se pare că e în sectorul vecin al Batalionului de vânători germani. De altfel, pregătirea violentă de artilerie făcută pe toată linia digului era semnul prevestitor al noii încercări de debarcare.

Observatorul înaintat al bateriei, Lt.. Adam, care făcea legătura tunarilor de munte cu Batalionul german, se găsea la postul său înfipt pe dig, de unde putea să vadă orice mișcare a inamicului.

Clopocitul apei îi încordă atenția. Iată că apar și plutele încărcate cu cioloveci. Sunt peste treizeci și aproape una de alta.

Sergentul t. r. Fabius e obișnuit cu asemenea încercări și calm, colindă focul bateriei. Obiectivele sunt dinainte reperate și loviturile cerute de infanterie, vin una după alta fulgerător. Puse par'că anume de o mână dibace, salvele lovesc în plin. Plutele se prefac în țăndări, altele atinse se clatină și se scufundă deodată cu oamenii încărcați ca niște ciorchini pe ele. Apa Cubanului este înroșită de sânge.

Puținii bolșevici care au mai rămas, încearcă să se cațere pe dig, dar nu sunt decât ținte vii pentru armele noastre. Peste o jumătate de oră, n'a mai rămas nimeni, nici din oameni, nici din plute...

Liniște, de par'că nu s'ar fi întâmplat nimic. Apa Cubanului își freamătă mai departe unduirile în ușoare șoapte.

In cazemata lui, Lt. König, comandantul companiei germane, strânge mulțumit mâna sergentului român și se bucură împreună de succes.

Dar, dușmanul a stat și el la pândă reușind să identifice aproximativ poziția observatorului nostru. Inciudat de pierderile avute, deslănțue un foc năprasnic. Un proiectil de anticar nimerește în cazemată. Instantaneu, sergentul român, se culcă într'o parte. După ce fumul exploziei s'a risipit, îl vedem pe locotenentul german rănit și strigă după sanitar.

Deabia după aceea simte și el ceva cald în dreptul inimei. Iși desface înfrigurat vestonul și vede cum o șuviță de sânge curge pe piept. O schijă mică se înfipsese acolo. Prin ceața ochilor împăienjeniți, locotenentul König îl vede.

Atunci, într'un gest spontan își scoate din deget inelul de aur cu „floarea reginei", simbolul „jägerilor" germani și-l dărui sergentului român.

Și'n timp ce sanitarul înfășura în bandaj rana proaspătă, locotenentul șopti cu ochii în lacrimi:

— „Acest inel este semnul camaraderiei mele și simbolul legăturilor veșnice dintre noi și români. Să nu uiți niciodată această clipă...

M. Gr.

Pentru a doua oară voluntar pe frontul de răsărit

Crește mereu numărul voluntarilor care se alătură celor de pe front spre a continua acolo, apostolatul bravurii.

Pentru a doua oară voluntar, elevul caporal Popeea I. Ion, dela Secția de pregătire militară, de pe lângă Școala politehnică din București, a cerut Marelui Stat Major încuviințarea de a pleca din nou pe front.

Prima dată, studentul a luptat în cadrul unui regiment de artilerie călăreață Cu toate piedecile ce i s'au pus de a nu pleca pe front, Popeea Ion a fugit, în ziua de 28 Iunie 1941, lipindu-se de bateria a doua a acelui regiment.

Iată ce spune Ordinul de zi Nr. 12 din 20 Iulie 1941:

„In răstimp de două zeci de zile, învață funcțiile servanților, iar la 16 Iulie ia parte la lupta dela Bestimac-Cazangicea, ochitor la tunul doi.

„Bateria suferă în acea zi, un groaznic bombardament al artilerie grele bolșevice, dar ochitarul Popeea Ion la postul său, ochește și trage mereu. Nu-l clintește nici moartea șefului său de tun, nici rănirea a doi servanți dela tunul său. Ochește mereu, până când un obuz face să explodeze chesonul și rupe roata tunului său drag. Voluntarul Popeea Ion, rănit el însuși, ajutat de alți soldați, înlocuiește roata la tun și schimbă de poziție odată cu bateria.

„Pentru aceste fapte, — spune mai departe ordinul de zi, semnat de comandantul regimentului, — nu am decât admirația bravurii acestui tânăr voluntar, care merită recunoștința Patriei"

După ce-a trecut, pentru prima oară — sub semnul Crucii și al spadei, — crâncenul examen al morții, tânărul Popeea Ion pornește din nou să înfrunte. cu aceeași seninătate, aceleași primejdii care l-au călit în lupta sfântă a Neamului.

Și iată ce frumos își motivează studentul Popeea I. Ion această arzătoare dorință:

„Toată ființa mea, tot gândul meu, fiind alături de frații ce-și varsă sângele pe front, pentru avutul și siguranța noastră, acum când se hotărăște soarta războiului, nu mai pot sta de o parte, nepăsător la jertfa lor".

S.

CONTRAATAC PE KUBAN

Luptele dela capul de pod de pe Cuban au început să capete un caracter tot mai accentuat, la sfârșitul lunii Aprilie. Cu tendința de a rupe frontul și a încercui trupele care luptă aici, inamicul a împins la moarte masse întregi de oameni.

Frontul defensiv de pe Cuban e unul din cele mai grele din cauza imenselor mlaștini.

Un drum îngust taie păpurișul, prelungindu-se în digul propriuzis al Cubanului. Dincolo de un podeț, care îngădue până într'un punct accesul vehicolelor de transport, se întind pozițiile unui batalion de infanterie român. Avantposturile stau mult înaintate în mlaștină pândind inamicul care face dese incursiuni cu bărci și plute mai ales noaptea. Alături încep pozițiile infanteriei germane. Tunurile trag de zor. Pe deasupra capetelor pocnesc gloanțele dum-dum și exploziile brandt-urilor te silesc să mergi aplecat, în salturi. aproape un kilometru.

In prelungire, pe dig, sunt pozițiile vânătorilor de munte. Dincolo, peste apă, sunt rușii. Digul de partea lor e mai înalt, ceea ce îi avantajează mult.

In seara zilei de 27 Aprilie, rușii încearcă să rupă frontul în dreptul unei companii române, după o pregătire de artilerie masivă. Pe la ora 10 se făcuse liniște. Pândarii noștri stăteau neclintiți la posturi, dincolo de dig, unde pământul se prelungește cu vreo câțiva metri, până ajunge la apă.

Rușii aruncă peste dig un pod mobil, care scârțâe ușor. Pândarii noștri l-au perceput și așteaptă cu nervii încordați. Peste câteva clipe, bărcile lunecă rând pe rând, în apa liniștită. Sunt 12, cu mitralierele fixate pe bord. Inaintează cu grije, dar pândarii nu le-au dat prea mult răgaz. Focurile de armă convenționale alarmează poziția și în același timp două mitraliere intră în funcție. Se încinge un duel aprig. Ai noștri au sărit cu toții la posturi. Rafalele mitralierelor alternează cu piuitul gloanțelor ce se înfig în mal. Cadavre de ruși cad plescăind în apă. Răniții strigă și caută să se salveze. Bărcile se afundă deavalma în apă. Ultimii supraviețuitori sunt culeși de focul precis al vânătorilor de munte și într'o jumătate de oră, încercarea de debarcare este lichidată.

*

Presând mereu întregul front al Cubanului, în dimineața zilei de 29 Aprilie 1943, rușii au reușit să debarce pe malul nostru, ocupând pozițiile unui batalion german. Infiltrarea a început la ora 10, în dispozitivul central al poziției, pe direcția stângă lacul Sakatai.

Focul artileriei noastre și germane stânjenea pătrunderea rușilor dar nu o putea opri definitiv. Ei se scurgeau mereu în intervalele când nu trăgea artileria și începuseră să se instaleze pe poziții, aducând și brandt-uri mici. Modifică în pripă poziția, crezând că vor putea menține capul de pod creiat. După amiază trece într'o pasivitate prevestitoare de furtună.

In tabăra noastră s'a pregătit contraatacul. La orele 18, se știa cum se vor desfășura operațiile, contraatacul urmând să înceapă la ora 22. Unitățile române vor ataca din dreapta, iar germanii din stânga. In față rușii n'au altă perspectivă decât să se afunde în mlaștina nesfârșită.

La artilerie se adună muniția de rezervă, pentru ca totul să fie la punct. Comandantul, aflat la observatorul înaintat, dădea ultimele instrucțiuni fixând obiectivele ce trebuiau bătute. In toată acțiunea se punea preț în deosebi pe efectul artileriei, dată fiind conformația specială a terenului. Infanteriștii urmau doar să procedeze la învăluirea inamicului și la curățirea terenului.

Liniștea noastră i-a derutat și rușii au așteptat să luăm noi inițiativa.

La ora 9,55, bateriile române de tunuri și obuziere au deslănțuit un foc ucigător de baraj. Bravii sergenți tunari repetau cu voce tare, care deabia se auzia în acest vacarm, comenzile variate ce se succedau din secundă în secundă. Gurile tunurilor se înroșiseră de flacările loviturilor plecate una după alta, timp de 5 minute, cu mesaj de moarte în pozițiile vremelnic ocupate de bolșevici. Nu departe, un tun automat german își trimite în cântec straniu de iele, proiectilele-i nenumărate, secondând brava noastră artilerie.

La ora 22, vânătorii de munte români și germani, au pornit la contraatac. Schimbul de focuri a fost la început anemic, dar s'a întețit din ce în ce mai mult. In mlaștini se dădea o luptă pe viață și pe moarte.

Rușii reușiseră să-și aducă în deosebi mult armament automat și se întăriau pe poziție. Brandt-urile bat mereu, secând mlaștina. Cartușele trasoare se încrucișau pe cer. Artileria bătea precis. Situația însă a rămas nedecisă, până la ora 2.50 noaptea, când contra atacul a fost reluat cu mai mult avânt. Rușii slăbeau mereu și mlaștina se umplea de cadavre. Brandt-urile lor acționau intens dar fără efect.

Câteva proiectile au căzut ca din senin într'o baterie vecină, schijele ajungând chiar deasupra noastră.

Spre zori zgomotul luptei s'a mai rărit, cu succesul nostru deplin. Vânătorii de munte au făcut minuni de vitejie. Căpitanul Iștfan și-a condus compania cu bărbăție. Lt. Pop Roman și sublt. Cristea, amândoi răniți în lupta grea, nu și-au desmințit faima. Tunarii de munte care au tras fără răgaz toată noaptea, au contribuit prin promtitudinea loviturilor, la câștigarea acestei bătălii, confirmând încăodată valoarea artileriei române, apreciată și admirată de aliații noștri cu mult înainte, în luptele grele de pădure.

La ora 5 dimineața Rușii au fost definitiv scoși din poziție și aruncați în Cuban, înecați în mlaștină sau făcuți prizonieri.

Comandantul marei unități germane, care luptă aici, a sosit dimineața pe poziție, mulțumind vânătorilor de munte și în special artileriștilor pentru curajul cu care au purtat bătălia și felicitându-i de succes. De asemenea a acordat luptătorilor ce s'au remarcat numeroase distincții.

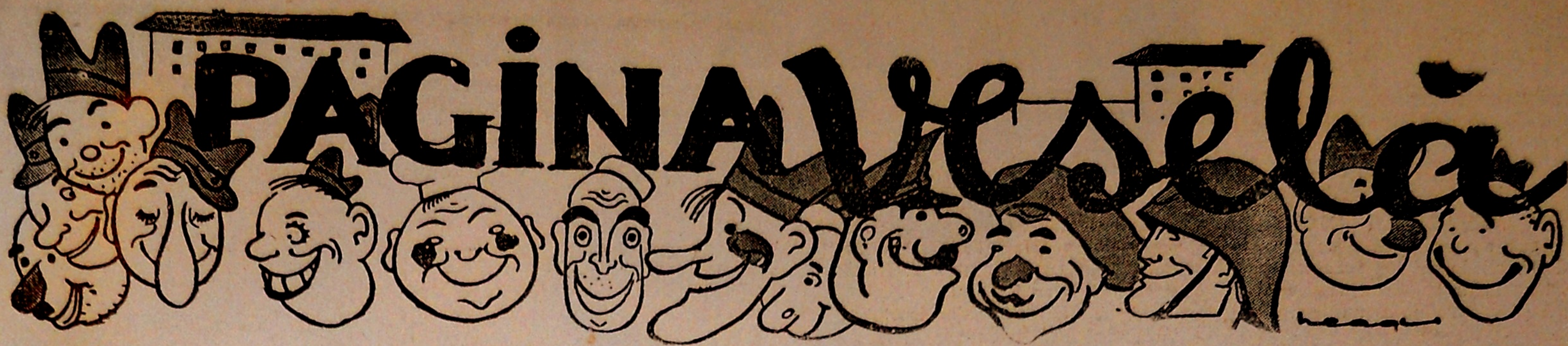
Pe Cuban s'a întins apoi iar liniște. Doar în răstimpuri se auzea răbufnitul înfundat al brandt-urilor. Luptătorii, obosiți după o noapte grea, s'au retras în adăposturi.

Cap. t. r. GRUIA FLORUȚIU

Mult se miră luna plină

Mult se miră luna plină
C'a rămas pe cer străină.
Cată'n noapte'nspăimântată
Nicio stea nu se arată.
Nu știu, stelele-au picat.
Ori Vodă le-a adunat
Cu-a lui mână să le-așeze
Pe piepturile viteze.
Nu știu stele nu mai ies.
Ori că Vodă le-a cules,
Să le dea pe la ostași,
Tot o stea de trei vrăjmași.

I. U. SORICU

Cântec

Frunzuliță din livezi,
Mândruță cu ochii verzi,
Vino dragă să mă vezi,
Vino mândruliță nană,
Să vezi cum îmi stă cătană,
Cu boneta pe-o sprânceană
Și cu pușca subsioară
Și cu dor la inimioară.
Arde-l'ar focul de dor,
Că nu este mai ușor
Ca să-l port în sânișor,
Ci-i greu ca piatra de moară,
Când te prinde te omoară.
Frunzuliță dintre flori,
Dorule tu mă omori,
Și nu mi-i că mor de tine,
Da nu-i mândra lângă mine
Să mă mângâie pe frunte
Și cu dor să mă sărute,
Să mă sărute cu dor,
Să nu mă lase să mor.

Trimis de Caporal FILIGEAN ION

Glume

O socoteală

Făcându-și lecția de aritmetică, un învățător arată că nu se pot aduna decât lucruri sau ființe de același fel.

— Astfel, exemplifică el, nu se poate aduna un bou cu un miel, căci aceasta nu va face nici doi boi și nici doi miei.

— La noi, domnule profesor, întrerupe un puștiu, se adună un litru lapte cu unul de apă și cu toate astea fac doi litri de lapte!

Potriviți

Din vieața casnică a lui Mitică:

— Eu, zicea Mitică dăunăzi într'un cerc de prieteni, deși sunt însurat de 30 de ani, o singură dată numai m'am potrivit la idei cu nevastă-mea. Anume când ne-a luat foc casa și când amândoi căutam să ieșim cel dintâiu din casa în flăcări...

Servitoarea

O doamnă vrea să angajeze o servitoare la biroul de plasare.

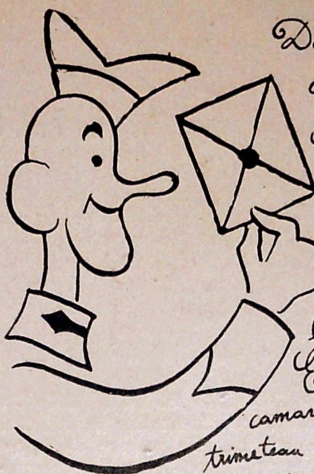
— Ce leafă vrei?

— 3.000 lei pe lună.

— E mult, fiindcă n'ai mai nimic de făcut... Până și la piață mă duc eu.

— Cum? In piață mergeți d-voastră? Atunci să-mi dați 5.000 de lei.

Epistoliile fruntașului Neață

Dăla Neață camarazilor săi
Dragii mei camarazii!!
Mi sa făcut tare dor dă voi
că demult nu vă văzui da zău
de sunt io dă vină. Și vezi ce
pății că rămase dă pomină
Știți cu toții că avusei o
lună conced ca tot osteanu
Ei bine fratilor ăică mai mulți
camarazi dai noștri dăpă front tot
trimeteau epistolii ✉ ✉ ✉ păn care sciau
că io Neață nam avut conced că io Neață sunt băiat
bun că mie Neață ar trebui sămi dea conced mai mult
și așa și pă dincolo. Și uite că cererea lor o luară în
considerare și io mă trezii la Putinei cu încă o lună conced.
De cine e dă vină că eu mă și pregătisem să [redacted]
vin păntre voi săi mai [redacted] dăm o raită păntre
cioloveci pă le sfărâie călcâiele. Și acu fincă demult
îmi pusesem în gând asta mă oprii păn București
săl văd și cо̆ și să mă salut cu alde Neagu Rădulescu
dăla Sentinela care e tot fruntaș ca și Mine.
Da las că toate astea vi le spun io când oi
fintre voi.
Și acu sănătate și cu toroipanu pă cioloveci

Neață

GHICITORI

Cinel, cinel
Mititel
Ciup pe el.

(Puricele).

A gemut
Nu l-a durut
Caută ce n'a pierdut.

(Porcul).

Strigături

Cine-i om și se pricepe,
Dragostea de unde 'ncepe?
Vara 'n câmpul plin cu flori,
Iarna pe la șezători.

Foaie verde, foaie lată,
Dragă-mi este, zău, o fată
Când o văz țesând de zor,
Și când toarce din fuior.

Frunzuliță foi de fag,
Joc cu cine-mi este drag,
Joc cu cine-aș vrea să-mi fie
Soțul meu pe veșnicie.

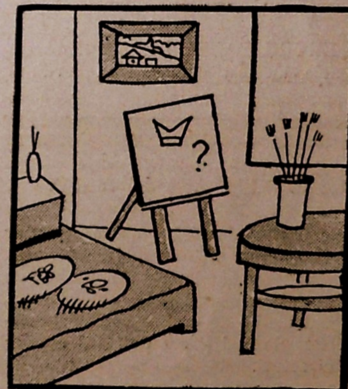
Foaie verde de tufan,
Aș juca o fată-un an,
Dar când dragostea-i mai dulce,
Se mărită și se duce.

Când venim voioși la joc,
Să avem suman, cojoc,
Și cămașă cu altiță,
Și zavelca la fetiță,
C'așa-i portul din bătrâni
Șade bine la români.

Dragostea de cin'se leagă,
Să nu-i pară că e șagă,
Că de mine s'a legat,
Și de ea n'am mai scăpat.

Urâtul din ce-i făcut?
Din omul care-i tăcut.
Urâtul din ce se face?
Din omul care tot tace.
Dragostea din ce-i făcută?
Din omul cu vorbă multă.

Neață camuflat

— Unde e Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Aici stă, don fruntaș Neagu.. Să intru, că la ora asta o fi acasă.

— Don' fruntaș Neagu Rădulescu e acasă? Uite o gâscă pentru dânsul, și spunei că a venit Neață în persoană să-l vadă.

— Neață în carne și oase!

— Don, fruntaș Neagu Rădulescu! Zi, dumneata, mă faci la ziar cu nasul ca un morcov?

— Vino tăticule să te îmbrățișez!

— La ordin, fiule!

Faptele săptămânii

DIN ȚARA

DOMNUL MAREȘAL ANTONESCU a dispus citarea pe națiune a d-nei și domnului doctor Ion Ivănescu, pentrucă au înființat, înzestrat și întreținut din banii lor, un cămin de zi în comuna Vida-Vlașca.

MARELE STAT MAJOR, face cunoscut că persoanele încadrate în apărarea pasivă, nu pot părăsi localitatea unde stau, fără aprobarea organelor de apărare pasivă respective.

MONITORUL OFICIAL a publicat un decret prin care pe viitor, prefecții sunt funcționari de carieră și vor fi numiți prin decret dintre subprefecții și prim-pretorii cu 5 ani vechime și dintre ofițerii superiori notați la excepțional.

SUBSECRETARIATUL DE STAT AL APROVIZIONĂRII face cunoscut că s'au lucrat 303.000 perechi de încălțăminte care vor fi puse în vânzare pentru funcționarii publici și particulari.

PRIN INGRIJIREA serviciului de propagandă de pe lângă Consiliul de patronaj, în ziua de 24 Septemvrie a avut loc în Capitală, la teatrul „Savoy", un spectacol pentru ostașii răniți.

ORGANELE NOASTRE DE SIGURANȚĂ au descoperit o circulară, prin care comitetul central al partidului comunist din România, este înștiințat că organizațiile din țară au făcut pregătiri pentru începerea mișcărilor revoluționare. Pentru acest motiv, organele militare, de poliție și de siguranță, au primit ordin ca la cel dintâi act de sabotaj sau teroare, să fie executați toți șefii comuniști cunoscuți, iar familiile lor să fie deportate.

SCRIITORUL FRANCEZ Paul Morand noul ministru al Franței la București, a depus o coroană de flori pe mormântul „Eroului Necunoscut".

PENTRU FAPTE DE ARME excepționale, au fost decorați cu ordinul „Mihai Viteazu" cl III-a, următorii ofițeri: coloneii: Munteanu F. Gh., Rădulescu Edgar, Pleșoianu D. Alex., Andronescu R. Mihail; maiorii: Buhoreanu Eugen, Elian Ilie, Constantinescu Badea; căpitanul Anastase I. Ioan, locotenenții Ionescu St. Dan Mircea și Gheorghe Gh. Ioan, și sublocotenentul Țărălungă Gh. Ștefan

PRINTR'UN DECRET a fost completată legea asupra Corpului subofițerilor din 17 Martie 1932, și modificată la 14 Octomvrie 1941. Iată adăugirile: Pe timp de războiu, subofițerii de rezervă pot fi recrutați și din ostași, grade inferioare, activi și de rezervă, din unitățile operative, pregătiți în școlile de subofițeri. Absolvenții acestor școli, care îndeplinesc condițiunile de vârstă și studii pot trece în Corpul subofițerilor activi, pe baza propunerilor șefilor ierarhici și după ce vor termina un curs complimentar.

MARELE STAT MAJOR aduce la cunoștința celor interesați că, cererile și actele necesare pentru amânările de studii pe anul 1943—1944, se pot depune la cercurile teritoriale respective până la 20 Octomvrie 1943.

DE PESTE HOTARE

GUVERNUL JAPONEZ a hotărît, în ultima sa consfătuire, să ia măsuri pentru întărirea frontului dinăuntru. Printre aceste măsuri sunt: mărirea producției munițiilor și avioanelor; apărarea anti-aeriană și întrebuințarea femeilor într'o măsură mai mare.

GAULEITERUL KUBE, comisar general german al Rutheniei Albe a fost asasinat la Minsk, de un grup de agenți sovietici.

ZIARUL TURC „ISTAMBUL" a publicat 3 articole cu titlul „Marșurile României" în care arată însemnătatea României la granița de răsărit a Europei.

DUCELE MUSSOLINI a format noul guvern republican fascist, în care d-sa are și conducerea Ministerului de Interne; mareșalul Graziani fiind numit ministru al apărării naționale și al economiei de războiu.

IN BELGIA au fost condamnați la moarte sau încarcerare, un număr de 20 comuniști pentru diferite crime ce au făcut.

MINISTRUL DE FINANȚE AL FINLANDEI a ținut un discurs la o întrunire a muncitorilor, spunând printre altele, că țara sa nu va încheia nicio pace separată așa cum anunță diferite ziare dușmane, cu scopul de a slăbi Finlanda.

FUEHRERUL a primit la cartierul său general 4 viteji ai aviației germane, pe care i-a decorat. Au primit crucea de cavaler al Crucii de Fier: căpitanul Novotny, de 22 ani, care a doborît 217 avioane —fiind primul aviator de vânătoare din lumea întreagă — și căpitanul Rall, de 25 ani, care a doborît 200 avioane. Au primit Frunzele de stejar la Crucea de Fier, maiorul Grasser pentru 103 avioane și prințul Witterstun pentru 60 bombardiere grele.

MITROPOLITUL LITUANIEI a făcut declarații ziarelor în legătură cu situația bisericii pe care Stalin a reînființat-o. După ce arată că aceasta a făcut-o numai în scop de propagandă, până când Stalin își va face anumite interese mitropolitul Lituaniei, termină astfel: „**Intre bolșevism și biserică nu poate exista decât războiu. Existența bisericii nu se poate întemeia pe favoruri bolsevice. Numai dispariția și prăbușirea comunismului vor putea asigura libertatea poporului și a bisericii.**"

ȘEFUL GUVERNULUI NORVEGIAN, Quisling, a ținut o cuvântare cu prilejul împlinirii a trei ani dela luarea conducerii Statului de către partidul său „Nasjonal Samnung", spunând între altele, că războiul dus de Norvegia este un războiu de care depinde existența și viitorul poporului norvegian.

PRESA TURCĂ duce de o bucată lungă de vreme o vie campanie antisovietică, din cauza gândului politic ce-l au bolșevicii asupra Peninsulei Balcanice. Așișderea și Sovieticii întrețin un puternic curent. In revista sovietică „Războiul și clasa lucrătorilor", s'a atacat în termeni aspri atitudinea neutrală a Turciei.

CU PRILEJUL ANIVERSĂRII PACTULUI TRIPARTIT, Ducele Mussolini a adresat un mesaj poporului italian, declarând între altele:

Guvernul republican fascist este hotărît să lupte până la victoria finală sub semnul fascilor Lictorului, cu toate forțele sale și în credința pe care totdeauna a avut-o.

Trupele italiene vor libera, împreună cu trupele germane și japoneze, lumea de o clică internațională, care nu dă înapoi în fața nici unui mijloc și în deosebi în fața trădării pentru a crea turburări printre toate popoarele și trădătorii lor.

Camarazii germani și japonezi pot fi siguri că Pactul Tripartit va fi păstrat de Italia republicană fascistă cu același zel și cu aceeași credință care cu însuflețit Italia în timpul celor trei ani care au trecut.

INFORMAȚIUNILE SOSITE din Sicilia arată că spectrul foametei amenință mai ales regiunile situate în interiorul acestei insule. Recolta de grâu a fost nimicită în mare măsură din cauza operațiunilor militare. Rezervele de grâu, ce se aflau la Caltanisotta, au fost confiscate de autoritățile militare americane.

ZIARUL SĂPTĂMÂNAL englez „Picture Post", ocupându-se de bombardarea orașelor germane de către aviația anglo-americană scrie că acei care își închipue că Germania poate fi învinsă prin atacuri aeriene își fac păreri greșite.

IN INDIA, turburările populației au început să sporească, astfel că autoritățile engleze au făcut numeroase arestări.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta) și „Ora Ostășească" româno-germană" (Vinerea)

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din răsărit.

Pe frontul de răsărit operațiunile de luptă își continuă cursul lor normal, germanii opunând o rezistență foarte puternică pe malurile Niprului și continuând tactica de luptă mobilă în extremitatea de Sud și cea de Nord a frontului actual.

La capul de pod Cuban, după evacuarea metodică a portului Temriuk, frontul german a fost foarte mult restrâns, astfel că poate face față cu succes tuturor atacurilor masive ale sovieticilor.

Pe cursul inferior al Niprului, bătălia din regiunea Zaporoje continuă cu mare înverșunare, toate încercările sovietice de a trece pe malul occidental al fluviului dând greș în fața rezistenței germane, care este foarte îndârjită în acest sector.

Intre Niepropetrovsk și Cremenciug, germanii au trecut la contra-atac, câștigând teren pierdut în mod vremelnic. Cu acest prilej un grup inamic de forțe a fost încercuit și nimicit complet de către formațiunile blindate germane. In partea de răsărit a orașului Niepropetrovsk rezistența germană în fața năvalnicelor atacuri sovietice este din ce în ce mai vie.

La Sud și la Nord de Kiev, pe malurile Niprului, bătălia continuă cu violență crescândă. Sovieticii atacată cu efective mari capetele de pod germane rămase pe litoralul de Est al fluviului, pe când slabe forțe sovietice, care trecuseră noaptea peste fluviu, la adăpostul ceții și sub un excesiv de violent bombardament de artilerie și aviație, sunt pe cale de a fi nimicite. Formațiuni de parașutiști, lansați în spatele liniilor germane, au fost imediat încercuite, iar nimicirea lor este în curs.

In sectorul nordic, presiunea sovietică spre Gomel continuă cu aceeași putere, dar se lovește de rezistența germană tot atât de puternică. O bătălie de tancuri de mare amploare are loc în acest sector.

Către Vitebsk, condițiile grele de luptă, din pricina ploilor din ultimele zile, au făcut ca atacul sovietic să mai slăbească.

Totuși, din partea germană s'a accentuat că nu poate fi vorba de o încetare a luptelor, deoarece n'au început adevăratele ploi de toamnă, când tot terenul este prefăcut în mocirlă, în această regiune.

Pe Marea Neagră

In Marea Neagră artileria anti-aeriană germană a doborît 4 avioane sovietice din 6, care încercau să atace portul românesc Constanța.

In noaptea spre 21 Septemvrie forțele navale germane au efectuat o operațiune ofensivă împotriva radei portului Anapa, nu departe de strâmtoarea Kerci scufundând un vas de coastă de 500 tone, un alt vas de 300 tone, precum și alte două vase, fiecare de câte 500 tone. De asemeni a mai fost scufundat un alt vas de aprovizionare de 300 tone.

Scufundând astfel un total de 2.500 de tone de vase, ce reprezintă o valoare mare pentru serviciul de aprovizionare al coastelor din această regiune a inamicului, micile unități germane au dovedit din nou vigoarea acțiunii lor.

Luptele din Mediterana

Pe frontul din Italia, trupele armatei a 8-a înaintând în zona coastei adriatice, au ocupat Foggia, oraș care dispune de numeroase câmpuri de aviație. Forțele germane nu țin decât un slab contact cu inamicul, ceea ce probabil, corespunde unui plan strategic.

In schimb, în sectorul Salerno-Neapole, rezistența germană pe pozițiile muntoase din Campania este dârză, armata 5-a americană înregistrând pierderi severe în încercările ei de înaintare.

Forțele germane au ocupat insula Corfu, deținută până acum de partizanii lui Badoglio.

In Bosnia și Croația, luptele contra partizanilor iugoslavi continuă cu îndârjire. Se anunță că în cele mai multe regiuni au intervenit puternice forțe germane, care sunt pe cale de a restabili complet situația.

C. 66.272. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.